

Inkijkexemplaar

Model in New York

Oorspronkelijke titel: Model a Memoir
Ondertitel: Pretty girl. Ugly business.
Auteur: Cheryl Diamond
Vertaling: Kim van Raalten
Omslagontwerp en beeld: Denise Marie Marrero Colón
Binnenwerk: Eva de Hilster *grafische vormgeving en uitvoering*

ISBN/EAN 978-90-819-596-3-6

© 2008 Cheryl Diamond

© 2013 Uitgeverij Anne Tel

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Model in New York

Cheryl Diamond

Vertaald door Kim van Raalten

UITGEVERIJ
ANNE TEL

New York

Er zijn zeven miljard mensen op deze planeet. Zestien van hen zijn top-model.

Ieder jaar reizen honderden van de mooiste meisjes ter wereld naar New York om model te worden. De meeste van deze potentiële modellen zijn achttien. Ik was veertien en dit is mijn verhaal.

Manhattan strekte zich kilometers ver uit buiten het gebouw van IMG Models dat ramen had van de vloer tot aan het plafond. Het was één van de meest invloedrijke modellenbureaus ter wereld en het eerste dat ik benaderde. Achter de grimmig uitziende receptioniste stonden tien bureaus waar vertegenwoordigers van de modellen, ook wel *bookers* genoemd, naar hun computerschermen staarden terwijl ze aan het bellen waren met hun opdrachtgevers. ‘Ja, ze kan naar Parijs, maar alleen op de vijftiende.’ ‘Sorry, maar hij is volledig volgeboekt tot november.’ De spanning was er om te snijden.

Twintig topmodellenbureaus van New York houden wekelijks open castings waar aspirant-modellen worden beoordeeld door de meest kritische bookers. Deze bookers beslissen of ze de modellen een contract willen aanbieden. Ik was aan het wachten om gezien te worden, samen met zo’n dertig andere potentiële modellen. Het was een samenkomen van de meest prachtige meisjes die iemand zich maar voor kan stellen. Het was mijn eerste open casting en ik was ontmoedigd door het feit dat alle anderen portfolio’s hadden meegenomen, oftewel boeken, vol met hun eigen professionele foto’s. Zenuwachtig pakte ik de fotootjes vast die mijn toegewijde moeder in onze achtertuin had genomen. Een jonge booker, intimiderend in zwart gekleed, kwam tevoorschijn en begon vluchtig door de boeken te bladeren van mensen die eerder dan ik waren binnengekomen. Ze gaf ieder meisje zo’n dertig seconden van haar kostbare tijd en zei dan: ‘Sorry, maar je bent niet het type waar we naar op zoek zijn,’ terwijl ze de portfolio’s teruggaf. De adrenaline gonsde door mijn lichaam. De directheid van het moment en de hoeveelheid concurrentie waarmee ik omgeven was, deden me voor de eerste keer realiseren hoe graag ik dit eigenlijk wilde. Toen was het mijn beurt. De

vertegenwoordiger wierp een korte blik op mijn foto's en vroeg, 'Hoe oud ben je?'

'Veertien.'

'Hmmm,' zei ze bedachtzaam. 'Ik vind dat je een leuke look hebt. Kom hier, ik wil je opmeten.'

Ik stond kaarsrecht tegen het meetlint aan de muur, dolenthousiast dat ze mij meer aandacht gaven dan dat ze tot nu toe aan wie dan ook hadden gegeven. 'Nou, dat is jammer,' zei de booker. Je bent slechts één achtenzestig. Je moet tenminste één vijfenzeventig zijn. Maar je bent nog maar veertien, dus je zult waarschijnlijk nog wel groeien. Als dat zo is, kom dan terug.' Ze gaf me mijn foto's terug en ik liep naar de lift. Ze glimlachte en riep me na: 'Zorg ervoor dat je groeit, oké?'

'Ik begin er gelijk mee,' zei ik met een lach. Tegen de tijd dat de lift zich achter mij sloot had de vertegenwoordiger alweer twee mensen afgewezen met 'Je bent niet het type waar we naar op zoek zijn.'

Ik liep naar buiten, de warme augustuszon in, en zocht naar een blauwe Ford Taurus in de drukke straat. Hij kwam met gierende banden de hoek om, met mijn vader, het evenbeeld van een Viking, achter het stuur.

'Hé, maatje!' zei hij terwijl ik in de auto sprong. Mijn vader heeft altijd een lach op zijn gezicht; hij is waarschijnlijk de meest positieve persoon ter wereld. 'Hoe ging 'ie?'

'Ik moet zeven centimeter groeien.'

'Dat kan geregeld worden, meisje,' zei hij met een overdreven geheimzinnige uitdrukking, zijn wenkbrauwen op en neer bewegend totdat ik moest lachen.

'Hé pap,' zei ik. 'Waarom staat er "één richting" op dat bord?'

'Omdat, maatje, we de verkeerde kant opgaan in een weg met éénrichtingsverkeer.'

Tijdens de daaropvolgende week, liet ik mijn gezicht bij nog eens tien modellenbureaus in Manhattan zien en er werd me gezegd dat ik zo snel als 'menselijk mogelijk was' moest groeien. Mijn leeftijd was ook een probleem, aangezien veel grote bureaus niet de tijd wilden nemen om weer een tiener zonder ervaring in de modellenwereld op te leiden en te vormen.

Er stond nog één modellenbureau op mijn lijstje.

Ik nam de metro naar het centrum aangezien mijn vader een congres over onroerend goed moest bijwonen, de echte reden waarom we van North Carolina naar New York waren gereden.

Platinum Models nam de hele vierde verdieping van een elegant gebouw in West Side in beslag. Modellenbureaus gebruiken een ruimte niet, ze nemen deze over. Ik nam de glimmende hardhouten vloeren in me op, de grote ramen, de volledig uitgeruste bar met versnaperingen, en de koelkast met glazen voorkant – die vol zat met vruchtendrankjes en met kleine flesjes Frappuccino van Starbucks. Vijf andere potentiële modellen hadden zich al vol goede moed verzameld.

Dit was één van die bepalende momenten waar ik jaren later op terug zou kijken, me afvragend of mijn leven minder verknipt zou zijn als het niet had plaatsgevonden. De receptionist, die eruit zag als een bokser en helemaal niet in het plaatje paste, staarde me aan. ‘Hier voor de open casting, klopt dat?’ zei hij nors.

Ik glimlachte, ‘Dat klopt.’

‘Oké, nou, je kunt daar gaan zi—’

‘Oh - mijn - God,’ schreeuwde iemand met een Frans accent. Ik keek op en zag een man die met grote ogen naar me aan het wijzen was. Hij droeg een knalroze baret.

‘Oh la la,’ gilte hij, en hij rende de hoek om, om slechts enkele seconden later terug te komen met een enorme glimlach. ‘Niet bewegen!’ riep hij. Toen, terwijl hij zijn baret op zijn plek hield, verdween hij weer, roepend, ‘Rico, Rico, *mon dieu!* Rico!’

Iedereen staarde met open mond naar de bokser/receptionist, die een raar gezicht trok en zei, ‘Hier heb ik nou elke dag mee te maken.’

‘Wie was dat?’ vroeg ik.

Hij onderdrukte een lach. ‘Dat was Claude, de *head booker*. Ik denk dat hij je echt—’

‘Daar is ze, Rico!’ Claude kwam weer tevoorschijn, een man *sans baret* met zich meeslepend die minder lang en minder knap was. Ze liepen allebei naar voren, en Claude pakte mijn hand vast en begon deze van boven naar beneden te schudden. ‘Ik ben Claude,’ nog steeds schuddend, ‘en dit is Rico.’ Hij keek naar Rico, die wat verderop over zijn sikje stond te wrijven en met samengeknepen ogen naar me tuurde. Hij zei geen woord. Claude liet eindelijk mijn hand los en vroeg, ‘Hoe heet je?’

‘Cheryl Diamond.’ Ik begon te lachen. De hele situatie was grappig, maar ik denk dat het de roze baret was die het giechelen veroorzaakte.

‘Mag ik je boek zien?’ vroeg Claude, zich niet bewust van het feit dat ik moest lachen.

‘Nou, ik heb eigenlijk alleen deze losse foto’s.’

Hij nam ze aan, bekeek er een paar, en zei, ‘Ahh, goed, je bent *photogénique*, dat is het enige wat belangrijk is. We zullen ervoor zorgen dat je professionele foto’s krijgt.’ Hij gaf mijn foto’s aan Rico, die ernaar keek, zijn ogen nog meer samenknijpend. Hij had nog steeds niets gezegd.

‘Kom.’ Claude pakte mijn hand beet. ‘Je moet kennismaken met de eigenaar.’ Ik keek achterom en zag Rico met veel achterdocht naar de andere potentiële modellen kijken. Hij schudde zijn hoofd naar ze, draaide zich om en liep ons achterna, de bokser/receptionist zuchtend achterlatend, alsof hij daarmee afstand kon doen van wat er gebeurd was.

Toen we de hoek omkwamen, kwam er een man met rood haar die niet veel langer was dan één meter vijftig paraderend naar ons toegelopen. Hij tuurde omhoog naar me en riep uit, ‘Prach-tig! Wat is *dit*?’

‘*Dit* is Chérie,’ zei Claude trots.

‘Cheryl,’ verbeterde ik hem.

Claude glimlachte. ‘Ja. Chérie. Dat zei ik.’

Claude gebaarde naar de man met het rode haar, terwijl hij zei, ‘Dit is de eigenaar, Thom.’

‘Haaa-aaai, liefje.’

‘Uhm, hai.’ Ik begon weer te lachen.

‘Heb je foto’s?’ vroeg Thom.

‘Rico heeft ze,’ zei ik. Rico, die met een stalen gezicht tegen de muur stond, gaf de foto’s zonder wat te zeggen aan Thom, die er snel doorheen keek en ineens heel zakelijk werd.

‘Oké, je ziet er te gek uit, dus ik zou je graag vertegenwoordigen. We moeten ervoor zorgen dat je professionele foto’s krijgt en we gaan je haar doen. Is dat oké?’

‘Ja, zeker.’ Ik stond te wankelen van de schrik van hoe snel dit allemaal ging, vooral na alle afwijzingen die ik tot nu toe had gekregen.

‘Is dat blonde je natuurlijke haarkleur?’ vroeg Thom.

Ik knikte.

‘Wonderbaarlijk. Bedrijven met haarproducten zullen verliefd op je worden.’

‘Ik heb haar gevonden!’ kwetterde Claude, zijn hand omhoog stekend als een kind op school. Rico keek vol walging naar hem, en misschien ook enigszins jaloers, maar bleef stil.

Thom draaide zijn ogen weg naar de mannen. ‘Woon je in New York?’ vroeg hij me.

‘Ik woon nu in North Carolina. Mijn vader zit in de onroerend goed, dus we verhuizen vaak, maar ik kan naar New York komen om te werken.’

‘Goed. Laten we je dan nu gaan meten.’

Ze maten mijn lengte op en het leek ze niet uit te maken dat ik slechts één achtenzestig was. ‘Zeg gewoon tegen de klanten dat ze één drieënzeventig is,’ zei Thom tegen Claude. ‘Dat gaat wel goed totdat ze groeit.’

Ik had net een fundamentele regel van het modellenwerk geleerd: lieg. Het is allemaal schijn.

Met een meetlint bepaalden ze mijn borstomvang (84 cm), mijn middel (61 cm) en mijn heupen (86 cm). Daar was iedereen tevreden mee, aangezien het belangrijk is om vijftwintig centimeter verschil te hebben tussen je middel en je heupen en het is ook belangrijk dat de heupafmetingen van een model niet groter zijn dan eenennegentig centimeter. Ze vragen bij modellenbureaus nooit hoeveel je weegt; het gaat allemaal om de juiste afmetingen.

‘Nou,’ zei Thom, klappend in zijn handen. Rico en Claude hadden gelijk alle aandacht. ‘Ga fotograferen bellen en regel een testshoot voor Cheryl. Als ze haar willen ontmoeten, kunnen ze morgen hier komen.’ Hij draaide zich naar mij om. ‘Cheryl, kun je hier morgen om elf uur weer zijn?’

‘Zeker.’ Ik knikte. ‘Dit is gaaf.’ Ik zou er later achterkomen dat het talent van Thom om onmiddellijk te schakelen tussen onnozel en serieus heel gewoon was in deze branche.

‘Goed,’ zei Claude. ‘Ik regel de fotografen en ik maak voor morgen een afspraak bij de kapsalon voor Chérie.’

Ineens maakte ik me zorgen. ‘Hoeveel gaat dit me kosten, want ik denk niet dat ik het kan be-’

‘Stop!’ zei Claude met een Frans accent.

Ik stopte.

‘Het is allemaal gratis. Maak je geen zorgen, *ma* Chérie, we zullen overal voor zorgen. Neem hoge hakken mee en Rico zal je leren hoe je moet lopen,’ zei Claude. Ik nam een paar stappen richting de lift en ze kwamen alle drie met me mee. Toen we langs de receptionist liepen, zei Claude, ‘Dit is Nick. Hij was vroeger bokser, of niet, Nick?’

‘Ja,’ mompelde hij, ‘dat waren nog eens tijden.’

Toen ik de lift instapte, zeiden Thom en Claude ‘Tot ziens’ en ‘Tot morgen,’ terwijl Rico daar maar wat over zijn sikje stond te wrijven. Maar, toen de liftdeuren dichtgingen, gebeurde er iets raars. Rico zwaaide en zei, ‘Tot ziens, Chérie.’ Ik was te verbaasd om ook maar iets te zeggen en toen de deur dichtging, was het enige wat ik kon denken, Rico kan praten!

‘Wij zijn een exclusief modellenbureau,’ kondigde Thom de volgende dag aan, terwijl hij de glazen deur opende naar het boekingskantoor,

waarin zich vier computers, telefoons en een kaartenrek met plaatjes van hun modellen bevonden. Rico en Claude schrokken op van hun computers. ‘Ah,’ zei Rico, ‘het is onze kleine Chérie.’

Tom wees naar het kaartenrek aan de muur. ‘We hebben tien vrouwelijke modellen en acht mannelijke modellen. Andere modellenbureaus hebben er tot wel driehonderd, maar wij zijn erg selectief.’

‘We nemen alleen de allerbeste,’ zei Claude, met zijn neus in de lucht. Thom draaide zijn ogen weg en pakte één van de *sed cards* van de wand. Een *sed card*, in Amerika ook wel *comp card* genoemd, is van karton en zo’n twintig bij twaalf centimeter. Op de voorkant stond een plaatje van het gezicht van het model met PLATINUM MODELS eronder gedrukt. Op de achterkant waren drie kleinere foto’s en de naam en afmetingen van het model te zien, allemaal in kleur en met professionele grafische vormgeving.

‘Polaroid!’ riep Rico uit.

‘Ja, Polaroid,’ zei Claude.

‘Absoluut, Polaroid.’ Thom knikte.

‘Ja, ik denk dat we Polaroids moeten maken. Wat vind jij, Chérie?’ vroeg Rico.

‘Ik denk dat we allemaal nog een keer Polaroid moeten zeggen.’ Er was een korte stilte waarin ik naar ze grijnsde, en toen begonnen ze allemaal te lachen.

‘Oh, la, la.’ Rico giechelde. ‘Ik mag dit meisje wel.’

Als ze Polaroidfoto’s van je nemen bij een modellenbureau, dan is dat net zoiets als wanneer ze een foto van iemand nemen op het politiebureau aan het einde van een aflevering van *CSI: Miami*, behalve dan dat modellen er leuker uit ziet dan criminelen. Eerst moet je voor een lege witte muur gaan staan met een hele serieuze uitdrukking voor een foto van je gezicht, dan één van je profiel, en dan één waar je helemaal op staat. Het is grappig, maar ik zie er altijd een beetje schuldig uit op Polaroidfoto’s: ik denk dat alle politieseries die me jarenlang hebben gehersenspoeld op tv daar verantwoordelijk voor zijn. Met een opzichtig gebaar plaatste Claude mijn Polaroids in het midden van alle *sed cards* aan de wand om aan opdrachtgevers te laten zien totdat mijn eigen *sed cards* klaar zouden zijn.

In de volgende drie uur, ontmoette ik vier fotografen. De eerste was Sebastian, een jonge vent die eruit zag als een ondervoede rock-ster, met knalrood haar en een bijna doorzichtige huid. Sebastian had extreem veel energie en kon niet ophouden met door het gebouw te stuiteren. De reden

hiervoor was, natuurlijk, dat hij high was. Maar dat realiseerde ik me pas ongeveer een jaar later. Toentertijd was ik zo naïef dat ik dacht dat het gewoon een hele blije kerel was.

Na Sebastian kwamen er twee gezette dames die de hele tijd elkaars hand vasthielden. De reden hiervoor, bedacht ik me heel slim, was dat het vast hele goede vriendinnen moesten zijn.

‘Ze moet d’r haar wit bleken,’ zei één van hen.

‘Wàààà?’ riep iedereen, behalve haar vriendin.

‘Cheryl is te schattig, net als zo’n suffe Barbiepop. We moeten haar wat meer pit geven.’

Ik staarde verschrikt naar haar. ‘Ik kan mijn haar niet wit bleken. Dan zou ik er heel raar uitzien.’

‘Daar gaat het om!’ beet ze me toe, overduidelijk vermoeid door mijn domheid.

Haar vriendin nam het voor haar op. ‘Cheryl heeft potentie, maar als ze het lef niet heeft om d’r haar te bleken dan zal ze nooit een klus kunnen binnenhalen bij een bedrijf als Versace. Al hun meisjes bleken hun haar wit.’

Ik ergerde me echt aan hen, dus zei ik, ‘Nou, als Versace belt, zal ik m’n haar bleken.’ Ze werden knalrood en alle anderen deden hun best om niet in de lacht te schieten.

Mijn instinct klopte: in het modellenwereldje is het het beste om niet te drastisch iets aan je uiterlijk te veranderen, tenzij een opdrachtgever – zoals Versace – je er veel voor betaalt om het wel te doen. Deze vrouwen hadden een fout gemaakt in hun redenering. Als ik mijn haar wit bleekte en Versace huurde mij vervolgens niet in – wat zeer waarschijnlijk was, aangezien Versace duizenden meisjes had om uit te kiezen – dan zou ik vastzitten aan wit haar en niemand anders zou me nog boeken.

De derde fotograaf, Emmanuel, was verbazingwekkend normaal. Claude regelde shoots voor de volgende dag, ’s morgens met Sebastian het Duracel-konijn, en ’s middags om drie uur met Emmanuel. Rico schreef het adres van de studio van Sebastian voor me op.

‘Negen uur ’s morgens, Chérie,’ zei hij. ‘Niet te laat komen, oké? Het is erg belangrijk dat je altijd op tijd bent.’

Ze besloten geen shoot te doen met de twee vrouwen vanwege de grote kans dat we onszelf allemaal niet meer in bedwang zouden kunnen houden en we de dames zouden gaan slaan.

Tot aan die dag was ik dom genoeg in de veronderstelling geweest dat ik al had leren lopen toen ik negen maanden oud was, maar het blijkt

dat wat je ouders je leren helemaal verkeerd is. Rico vertelde me dat ik geen enkel idee had van hoe ik moest lopen. Balancerend op hoge hakken wankelde ik door de lange gang terwijl Rico toekeek. Ik dacht aan wat ieder model denkt als ze over een catwalk of voor een opdrachtgever loopt: niet vallen!

Ik haalde het einde van de gang. ‘Je loopt als een paard,’ zei Rico opgewekt.

‘Wat? Echt niet. Ik loop niet als een paard.’

‘Oh nee, nee Chérie, dat is niet erg, maar je stampet met je voeten als een paard, klak, klak, klak.’ Hij stampete met zijn voeten om het te benadrukken. ‘Los daarvan, heb je een heel leuk loopje. Je doet aan ballet, of niet?’

‘Ja, hoe wist je dat?’

‘Je loopt, hoe zeg je dat... *élégante*. Ja, dat is goed, maar ik zal je laten zien hoe je het op de juiste manier moet doen. Kijk.’ Hij jogde naar het einde van de gang, draaide zich om zodat hij me aan kon kijken, nam een pose aan, en kwam haast dansend naar me toe, terwijl hij een perfect loopje van een vrouwelijk model liet zien. Bijna alle modellen hebben van een homoseksuele man geleerd hoe ze moeten lopen. Deze mannen uit de modewereld zijn veel beter in het nadoen van en lopen als vrouwen dan de meeste vrouwen zelf. Rico draaide zich om op één of ander rapnummer met een vaste *boem-boem* dreun om in de maat te lopen, en ik liep voor mijn gevoel uren achter elkaar. Met een manisch enthousiasme, schreeuwde Rico zijn aanwijzingen boven het geluid uit van de rapper, die iets zong over het doden van agenten en meer respect krijgen.

Plotseling stopte de muziek. Rico stond bij de stereo met een serene uitdrukking. Hij boog zijn hoofd nederig en zei, ‘Ja. Ik ben een genie.’ Blijkbaar had ik – op veertienjarige leeftijd – eindelijk leren lopen.

Alle modellenbureaus in New York hebben afspraken met de duurdere kapsalons: het haar van de modellen wordt bij de beste salons gratis geknipt. Welke reclame is beter dan dat je tientallen modellen door New York hebt lopen die iedereen vertellen waar ze hun haar laten doen, of die in de salon zitten terwijl je langs het raam loopt? Rico en ik namen de metro naar Cutler in East Fifty-seventh Street, een prachtige zaak die helemaal bestond uit wit marmer en spiegels. Er waren twee mannen met rommelige kapsels die deskundig een lange pony en zo’n vijf centimeter van mijn haar knipten. Ondertussen waren ze heel beleefd tegen me zodat ik aardige dingen zou zeggen over de zaak. Dat zal ik nu doen: die salon is te gek!

Ik had het zo naar mijn zin! Dit is waarom sommige modellen die net beginnen in het wereldje gaan denken dat ze behoorlijk speciaal zijn, maar, zoals ik al snel zou merken, de periode dat mensen voor je kruipen is van korte duur. De mate van pijn die veroorzaakt wordt door de schok terug naar de werkelijkheid staat in directe verhouding tot hoe groot het ego is dat je hebt ontwikkeld. Gelukkig nam ik de hele ervaring niet zo serieus en gebeurde het allemaal zo snel dat ik niet genoeg tijd had om te zelfverzekerd te worden. Ik herinner me dat ik zo achterdochtig was dat ik dacht dat alle mensen die zo aardig tegen me waren, me waarschijnlijk voor iemand anders aanzagen. Ik was er aan gewend het lange meisje met het rare accent te zijn – het leek alsof ik er altijd één had overgehouden aan het laatste land waar ik gewoond had. Een klasgenoot vroeg me zelfs ooit of ik een CIA-agent was, gestuurd om hen te spioneren!

Onderweg terug naar de metro moest ik de hele tijd met mijn ogen knipperen, omdat die nieuwe pony zo aan mijn oogleden kriebelde. Ik vroeg Rico waarom hij helemaal niets had gezegd toen ik hem voor het eerst ontmoet had. Ik beschouw zijn antwoord nog steeds als één van de beste die ik ooit gehoord heb.

‘Chérie,’ zei hij, ‘soms is het het beste om eerst naar mensen te kijken en om dan pas te beslissen of je überhaupt met ze wil praten.’

Mijn vader zit in de onroerend goed; de eerste van mijn vele vliegereizen was op de jonge leeftijd van twee weken. Ik groeide op in Australië, Duitsland en Tokyo, en ik heb gewoond in Bombay, Cairo en Tanger. New York is een heel eigen gebied. Het is een jungle, waar een aantal van de intelligentste mensen ter wereld wonen, die allemaal proberen dezelfde beperkte middelen te bemachtigen. Trouw en loyaliteit zijn tijdelijk. Ik merkte dat Rico me aardig vond en dat hij zijn best zou doen om te zorgen dat ik succesvol zou worden, maar ik wist ook dat hij niet eenzelfde betrokkenheid voelde ten opzichte van anderen. Terwijl we langs een straatventer liepen die CD's verkocht, zag ik hoe Rico, de schobbejak, handig een CD van Cher in een zak van zijn wijde spijkerbroek liet glijden. Hij keek recht vooruit met een tevreden glimlach op zijn gezicht. Ook al wist hij dat ik het hem zag doen, we hebben het er nooit over gehad. Natuurlijk waren de CD's die daar verkocht werden waarschijnlijk sowieso gestolen.

De volgende ochtend, om één minuut voor negen, haastte ik me op volle snelheid door Greenwich Street en arriveerde ik, hijgend, bij de deur van Sebastians studio. Ik drukte op de bel en werd binnen gelaten. Sebastian verscheen op de overloop van de vierde verdieping, helemaal in

het zwart gekleed, met net zo'n wilde blik in zijn ogen als de vorige keer. 'Hé Cheryl,' riep hij, 'goed je te zien. Je bent precies op tijd. Kom maar boven.' Ik keek omhoog naar de steile trappen en glimlachte flauwtjes.

De studio was licht, met het ochtendlicht dat door grote vensters en dakramen naar binnen stroomde. Iedere fotograaf die ik heb ontmoet, is verliefd op natuurlijk licht, net als de visagisten die het model altijd naast een raam zetten als ze haar opmaken. Natuurlijk licht is het meest meedogenloze licht dat er is: het laat alle streepjes en vlekken zien en zorgt ervoor dat de visagist ze kan wegwerken voordat de shoot begint.

Sebastian sprong rond in zijn grote studio en stelde me voor aan de visagist, Erica, die veel sproeten en paars haar had, en aan de haarstylist, een surfgongen die Alexander heette. Toen ze erachter kwamen dat ik veertien was, kirden ze allebei, 'Ah, het is nog maar een baby.' In de modellenindustrie wordt iedereen onder de achttien gebrandmerkt als 'baby'. Sebastian liet me weten dat we alleen maar 'beauty shots' gingen doen, modellentaal voor portretfoto's, omdat de kledingstylist niet op was komen dagen. Dat gebeurt aan de lopende band; het is moeilijk afspraken te maken met creatieve mensen.

Een testshoot, zoals de mijne, kan gratis gedaan worden omdat modellen niet de enigen zijn die foto's nodig hebben voor hun boek. Visagisten, haarstylisten, kledingstylisten en fotografen hebben allemaal portfolio's die ze moeten vullen met foto's van hun werk. Het modellenbureau heeft professionele foto's nodig om het nieuwe model op de markt te kunnen zetten. Het is een bijzondere vertoning van teamwork. De fotograaf en stylisten hebben foto's nodig om aan tijdschriften en bedrijven te kunnen laten zien om ingehuurd te worden, en het model komt opdagen omdat foto's ook *haar* meest effectieve marketingtool zijn.

Ik stond in het midden van de studio met een domme grijns op mijn gezicht, verbaasd dat er drie mensen – volwassenen nog wel – waren op komen dagen om een foto te maken van mij. Toen, me realiserend dat ik op zijn minst moest proberen om cool en beheerst over te komen, veegde ik de glimlach van mijn gezicht en keek ik naar Erica, die de rits opendeed van een grote zwarte koffer. Deze zat vol met een onvoorstelbaar compleet assortiment aan make-up. 'Oké,' zei ze, 'ga bij het raam zitten en dan kunnen we beginnen.' Het duurde tien minuten om een dunne laag foundation en poeder aan te brengen. Toen toverde ze een zwart oogpotlood tevoorschijn en prikte ze me in mijn oog.

'Auw!' schreeuwde ik.

Ze keek verbaasd. 'Wat is er?'

‘Je prikte me in m’n oog!’

‘Ik moet een lijntje zetten op de binnenkant van je ooglid.’

‘De binnenkant?’

‘Het kan een beetje pijn doen. Maar je moet niet knippen. Daardoor zou het lijntje kunnen gaan smeren.’

Ik beet mijn tanden op elkaar. Ze begon weer in mijn ogen te prikken, en ik moest wel knippen.

‘Niet doen!’ snauwde ze boos. ‘Als je moet knippen, zeg het me dan eerst.’

Ze ging weer verder.

‘Ik moet knippen,’ zei ik angstig.

Ze haalde het potlood weg, ik knipperde, en ze ging weer door. Ik pruilde terwijl een traan die door het potlood werd veroorzaakt over mijn wang biggelde. Een fotoshoot zou leuk moeten zijn en geen pijn moeten doen. Veertig minuten gingen voorbij en Erica was nog steeds met mijn ogen bezig, oogschaduw aan het aanbrengen. Ik verveelde me, mijn beide benen waren in slaap gevallen omdat ik al zo lang stil zat en ik had de haast onbedwingbare neiging om te roepen, ‘Kappen nou!’

Het is onvermijdelijk dat de visagist en de haarstylist tijdens een fotoshoot geïrriteerd raken door elkaar, ofwel omdat één van hen te lang bezig is, ofwel vanwege de manier waarop één van de twee het model eruit laat zien. Ze ruziën totdat de fotograaf – de onbetwiste baas van alle shoots – besluit wie er gelijk heeft, en een einde maakt aan het geschil. Vervolgens schamen ze zich altijd vanwege de discussie en brengen ze de rest van de tijd door met elkaar kussen te geven in de lucht en de ruzie af te doen als een grap.

Met een laatste zwiep van haar mascara-toverstok, kondigde Erica aan dat ik *fini* was. Alexander, de haarstylist, maakte een overdreven gepijnigd gezicht. ‘Oh mijn God. Eindelijk.’

‘Heb je er problemen mee hoe ik de make-up heb gedaan?’ vuurde Erica terug.

Ondertussen staarde ik vol verbijstering in de spiegel. Met donker opgemaakte ogen, bleke lippen en wat blush om mijn jukbeenderen te benadrukken, zag ik er drie jaar ouder uit. Sebastiaan stuitte naar me toe en bestudeerde mijn gezicht nauwkeurig. ‘Super,’ verklaarde hij. Deze opmerking bracht een zenuwachtige blik in Alexanders ogen teweeg, die, terwijl hij mijn haar in een nette staart vastzette, de make-up lovend bestempelde als een ‘kunstwerk.’

Stylisten benaderen mijn haar in drie kenmerkend vermakelijke fases. Eerst zijn ze overdreven uitbundig en zeggen ze dat het het gezondste, langste en mooiste haar is dat ze ooit hebben gezien. Maar, als ze het dan in model gaan brengen, beginnen de frustraties en de klachten. Het is namelijk heel moeilijk om zacht en gezond haar op de juiste plek te houden. Alle haarstylisten zullen je, ironisch genoeg, vertellen dat ze het liefste werken met droog, door chemicaliën beschadigd, stroachtig haar: het ziet er misschien niet zo mooi uit, maar het blijft wel makkelijk op zijn plek zitten.

De derde fase is de grappigste. De stylist begint te zweten en scheldwoorden te mompelen en krijgt dan een vastberaden uitdrukking op zijn of haar gezicht en begint een enorme spuitbus extreem sterkte, professionele haarlak op en neer te schudden. Vervolgens doordrenkt hij mijn haar ongeveer een minuut lang met het spul, totdat het inderdaad aanvoelt als stro. Daarna, high van de dampen, zet de stylist met een triomfantelijke grijns op zijn gezicht een stap naar achteren, omdat hij mijn haar heeft laten zien wie er nou eigenlijk echt de baas is.

Het spektakel begon. Ik ging op een houten kruk zitten die voor een zwarte achtergrond stond, in spijkerbroek en met een handdoek om mijn blote bovenlichaam gewikkeld zodat mijn schouders bloot zouden zijn voor de foto. Sebastian liep met een belichtingsmeter om me heen. Ook al zijn ze maar de grootte van een mobiele telefoon, belichtingsmeters maken een verrassend hard *plop*-geluid. Sebastian deed een lichtmeting vanaf ieder punt van mijn gezicht, inclusief precies naast mijn oor. Modellen maken er nog wel eens een grapje van dat fotografen ‘plop-gelukkig’ zijn, aangezien ze dol zijn op het gebruiken van lichtmeters, maar ze zijn erg belangrijk. Als de meting te donker is, weet de fotograaf hoe hij het licht feller kan krijgen. Het is per slot van rekening toch nog altijd het beste als je het model ook daadwerkelijk kan zien op de foto’s.

Sebastian tilde zijn fototoestel op. ‘Ik wil dat je heel serieus kijkt, Cheryl, zelfs een beetje boos, oké?’ Ik keek met een woeste blik naar de camera. Sebastian grijnsde naar Alexander en Erica die vlakbij stonden in het geval ze mijn haar of make-up moesten bijwerken, haarlak en make-up kwasten in hun handen. ‘Zien jullie die blik op haar gezicht?’ riep Sebastian. ‘Ze is een natuurtalent!’

Uitermate tevreden glimlachte ik.

‘Aaaahhhh!’ gilte Sebastian. ‘Niet glimlachen, in hemelsnaam! Je moet er niet commercieel uitzien, maar spannend, exclusief.’

Ik nam mijn dreigende gezichtsuitdrukking weer aan, en Sebastian nam supersnel foto's, ongeveer één per seconde, zijn lichaam in alle richtingen draaiend om maar een interessante hoek te krijgen. Fotografen gaan enorm op in hun werk. Ze doen alles, werkelijk alles, om de perfecte foto te krijgen. Ze gaan op smerige stoepen liggen, lopen vervuilde rivieren in, balanceren op ladders, en halen andere levensbedreigende acties uit met een dromerige blik in hun ogen, omdat ze, nou, artiesten zijn. Na dertig minuten onafgebroken fotograferen, veegde Sebastian het zweet van zijn voorhoofd. 'Oké, het is tijd om haar en make-up veranderen.'

Er zijn gewoonlijk drie tot vier complete wisselingen van haar en make-up tijdens een shoot. Sebastian verdween naar de badkamer, ongetwijfeld om nog een pilletje te slikken, en kwam, klaar voor de actie, opgewekt terug. De shoot was uiteindelijk om twee uur 's middags klaar. Het is verbazingwekkend dat het vijf uur duurt om drie looks te fotograferen, maar ik heb nog nooit meegemaakt dat het in minder tijd kon bij een professionele shoot. Sebastian wist dat ik nog een fotoshoot had om drie uur en vertelde me dat ik al mijn make-up van mijn gezicht moest wassen voordat ik wegging. Visagisten worden letterlijk hysterisch als je met make-up op bij een shoot verschijnt. Ze zien het als een persoonlijke belediging met betrekking tot hun kunsten. Ik had een keer twee shoots die zo dicht op elkaar waren geboekt dat ik, in plaats van het risico te lopen om te laat te komen, met de make-up van de vorige shoot op besloot te gaan. De man die de make-up deed, een Fransman, keek me aan en schreeuwde. 'Merde!' Wie heeft dit op je gezicht gesmeerd?' Ik was te geschrokken om antwoord te geven, dus hij ging door. 'Dit is een crimineel die zo'n mooi meisje zoiets aandoet... Ja, ik kan zien dat je mooi bent ergens onder al die troep. Hup, was het eraf.' Hij volgde me naar de badkamer, terwijl hij de hele weg 'merde' mompelde. De make-up was eigenlijk best goed gedaan, en ik denk ook niet dat de Fransman echt dacht dat het verschrikkelijk was. De mensen in de modewereld houden ervan om, net als tandartsen, gewoon voor de kick andermans werk te bekritisieren.

Er wordt veel geknuffeld aan het einde van een shoot, en iedereen vertelt elkaar hoeveel talent ze hebben. Voordat ik wegging, verzekerde Sebastian me ervan dat hij de negatieven van mijn foto's de volgende dag zou afleveren bij het modellenbureau.

Toen ik de studio verliet, verbaasde het me hoe moe ik was. Vraag het ieder model, waarvan velen er vroeger ook gesport hebben; ze zullen je allemaal vertellen dat een fotoshoot het vermoeiendste is wat ze ooit

hebben gedaan. Het komt door de wisselingen van gemoedstoestanden en door de houdingen die je aan moet nemen. In tegenstelling tot wat vaak gedacht wordt, hebben fotografen er een hekel aan als je er maar gewoon staat met een lege blik in je ogen. Tegelijkertijd denken de fotografen dat het niets voorstelt om een model onder warme lampen in een rare positie te laten staan, terwijl ze heel rustig de instellingen van hun camera aanpassen en zeggen, ‘Blijf die pose aanhouden, of ik doe je wat.’

Ik liep richting het centrum, naar Platinum Models, waar mijn volgende shoot plaats zou vinden in één van de ruime extra kamers van het modellenbureau. Er was net genoeg tijd om te stoppen voor een koude Frappuccino met karamelsmaak bij de Starbucks in Varick Street.

Een aangenaam plaatje verwelkomde mij toen ik het bureau binnenliep. Rico reed een rek vol mooie jurken de kamer binnen die we zouden gaan gebruiken voor de shoot. Hij legde uit dat de jurken voor een dag geleend waren van een nieuwe ontwerper, Avante, die de foto's van deze shoot wilde hebben om aan potentiële kopers te laten zien. Ik keek gretig tussen de jurken, ondertussen mijn favorieten uitzoekend, en het viel me door de prijskaartjes op dat er geen één bij zat onder de achthonderd dollar. Het was niet het soort kleding waar ik in de plaatselijke winkelcentra mee in aanraking kwam. Jon, de vriendelijke visagist met het piekerige kapsel, begon zijn toverkunsten. Ik had een alarmerend gevoel van déjà vu toen hij zijn kohlpotlood in mijn oog prikte.

Emmanuel was het compleet tegenovergestelde van Sebastian. Hij was rustig, had zijn haar netjes geknipt, droeg een poloshirt en een pantalon: het bleek een leuke vent te zijn en een erg getalenteerde fotograaf. Toen mijn haar en make-up gedaan waren, kleepte ik me om in één van de jurken die tot aan de vloer kwamen, stapte in een paar hele strakke hooggehakte laarzen en wiebelde de kamer door terwijl iedereen goedkeurend knikte. Ik keek vol verbazing naar mezelf in de passpiegel. Zonder erbij na te denken, wees ik naar de spiegel en flapte ik eruit, ‘Ik lijk wel een model!’

Iedereen schoot in de lach. Nog altijd lachend zei Emmanuel, ‘Daarom nemen we ook foto's van je.’

Het is een bijzonder eerbetoon aan het drietal – stylist, visagist en fotograaf – dat een veertienjarig meisje dat voor het eerst in Manhattan is, de illusie kan overbrengen van rijkdom, levenservaring en sexappeal. Maar dat kan ze. Sommige mensen zouden dit het uitbuiten van kinderen noemen. Ik noem het liever een ongelofelijke ervaring.

De mensen uit de modewereld houden ervan om zich gek te gedragen, maar als het erop aankomt zijn ze er ongelofelijk handig in om een opdracht tot een goed einde te brengen. Als een stylist bijvoorbeeld high-fashion kleding nodig heeft voor een shoot, maar hij of zij kan geen goede ontwerper vinden die de kleding voor een dag wil uitlenen, dan gaat ze simpelweg naar Saks en geeft daar zo vierduizend dollar uit aan designkleding. Ze zet het model dan tijdens de shoot in zo'n houding dat je de prijskaartjes (die nog steeds aan de kleding vastzitten) niet ziet. De volgende dag wordt alle kleding teruggebracht en wordt het volledige bedrag teruggegeven. Als een kledingstuk te groot is, worden er grote houten wasknijpers gebruikt om het teveel aan kleding achter op de rug van het model en buiten het zicht van de camera vast te maken. Ooit afgevraagd waarom het model in de foto de kleding zo perfect past?

Terwijl we op krachten kwamen met ijskoude Frappuccino's, stormden Claude, Rico, Emmanuel, Jon en ik – in zwarte jurk – het bureau uit door de drukke straat om mijn foto op locatie te maken: voor een hek dat bedekt was met klimop. Claude en Rico hielden enorme ronde lichtreflectoren bij mijn gezicht en veroorzaakten bijna een rel omdat iedereen op de rem trapte en uit de auto ging hangen om te kijken wat er aan de hand was.

'Kijk een beetje relaxed!' schreeuwde Emmanuel boven de herrie uit. Ik staarde op mijn gemak de chaos in terwijl mogelijk de beste foto die ooit van mij genomen is werd gemaakt. Vier uur later, terug in de studio, toen ik officieel al het gevoel in mijn ledematen was verloren, hielden we ermee op.

Claude en Rico waren zo trots op me vanwege mijn doorzettingsvermogen dat ze me mee de straat in sleurden voor een smoothie.

Het restaurant waar we heengingen was zeker noemenswaardig, want het was er helemaal donker met uitzondering van de blauwe lichten langs de zwart geschilderde muren – wat een erg gaaf effect had. De voornamelijk mannelijke clientèle was helemaal in het zwart gekleed alsof ze probeerden te matchen met de muren. Terwijl ik wat dronk van mijn mango-smoothie, bleef ik denken dat iemand misschien kwaad op me zou worden, omdat ik een korte spijkerbroek en een wit T-shirt aanhad, waardoor ik, heel gênant, licht gaf in het donker. Rico en Claude genoten van paarse margarita's. Later raakten ze in een verhitte discussie of ik nou beter de metro van de R-lijn kon nemen naar de stad of metro nummer 6. Rico hield vol dat nummer 6 gevaarlijker was en hij wilde niet dat ik aangevallen werd door 'één of andere gek.'

Als je nog nooit twee lichtelijk aangeschoten bookers hebt gezien die een discussie hebben in de broeierige schemer terwijl het zo'n dertig graden is, laat me je dan verzekeren dat het absoluut hilarisch is.

We spraken af dat ik de volgende dag op kantoor zou komen om mijn foto's van beide shoots door te nemen en, tot ontsteltenis van Rico, nam ik uiteindelijk metro nummer 6.

Ik werd niet aangevallen door één of andere gek. De metro van Manhattan is bijzonder veilig. Terug bij het hotel, vertelde ik mijn avonturen aan mijn vader, die aandachtig luisterde totdat ik begon over het restaurant waar Claude en Rico me mee naar toe hadden genomen. Toen ik het in detail beschreef, begon hij te lachen. 'Liefje, realiseer je je dat het een homobar was?'

Ik staaarde naar hem. 'Echt?'

Rico straalde de volgende dag helemaal in het boekingskantoor, terwijl hij de CD-ROM met de foto's van Emmanuel in de computer deed. 'Kijk dan! Ze zijn *magnifique!*'

Hij was zo opgetogen dat hij zelfs naar Nick de receptionist rende die naar binnen sjokte en naar het scherm tuurde. 'Ja, ze zijn leuk,' zei hij, en hij liep weer weg. Rico trok een zuur gezicht. 'Die man heeft geen... hoe zeg je dat ... levensvreugde, eh?'

Ik knikte plechtig en vroeg waar de foto's van Sebastian waren. In plaats van te antwoorden, keek Rico overdreven vrolijk en ratelde hij door, 'De foto's van Emmanuel zijn zo goed!'

Ik bestudeerde zijn nepglimlach en zei voorzichtig, 'Ja, natuurlijk, ik ben alleen net zo benieuwd naar die van Sebastian.'

Hij lachte zenuwachtig. 'Chérie, je wilt die van Sebastian niet zien. Die van Emmanuel zijn zo veel beter. Hij had het ondertussen warm gekregen en hij keek zenuwachtig alle kanten op. Hij keek zo benauwd dat ik moest lachen. 'Rico, hou nou op met liegen, het is totaal niet geloofwaardig.'

Hij keek erg verbaasd, en grijsde toen van oor tot oor. 'Chérie, ik moet je bekennen, ik zou je leuker vinden als je dom was. Oké, je weet dat Emmanuel een digitaal foto toestel heeft gebruikt en Sebastian een gewone, hè?'

Ik knikte begrijpend en hij liet een diepe zucht horen. 'Sebastian is ... een hele onnozele man ... hij was vergeten een rolletje in het toestel te doen.'

Er was een lange stilte terwijl we elkaar aankeken, en toen, om de een of andere reden die ik nooit uit zal kunnen leggen, schoten we allebei in de lach – Rico vooral van opluchting omdat ik hem niet had

aangevallen – , maar ik vond het echt hilarisch. We maakten zoveel lawaai dat Nick kwam kijken wat er aan de hand was. Hij stond te kijken in de deuropening, schudde toen zijn hoofd, mompelde ‘Idioten,’ en ging er weer vandoor.

We kregen goed nieuws toen Rico de foto’s van Emmanuel naar de ontwerper mailde die ons de kleding had geleend. Hij vond dat ik een goede look had en boekte me gelijk voor zijn aankomende catwalkshow. Daardoor raakte Claude in zo’n staat van opwinding dat hij mijn foto’s naar een aantal topmodellenbureaus in Parijs stuurde. Ford en Elite belden om te zeggen dat ze me misschien wilden lenen.

Er zijn vier primaire afzetmarkten wat betreft het modellenwerk: New York, Parijs, Milaan en Londen. Alle andere plekken worden beschouwd als secundair en daarom niet interessant. Het is normaal voor een ‘moederbureau’ – een aanduiding die gegeven wordt aan het eerste bureau waar een model zich inschrijft – om de modellen een paar maanden uit te lenen aan een ander bureau in de primaire markt. Het moederbureau ontvangt nog altijd twintig procent van de inkomsten van het model, zelfs als ze de oceaan oversteeft. Chicago – waar Cindy Crawford begonnen is, Los Angeles en Florida zijn allemaal voorbeelden van secundaire markten. Modellen kunnen behoorlijke bedragen verdienen in die plaatsen, maar ze hebben weinig kans om een grote, lucratieve reclamecampagne te boeken. Topbedrijven maken liever gebruik van modellen uit de primaire markt waar alleen de allermooiste meisjes een bureau kunnen vinden om ze te vertegenwoordigen. Een model kan heel succesvol zijn in Florida, vervolgens naar New York gaan, en dan afgewezen worden door ieder bureau in de stad. Het is echt zo: als het je lukt om het hier te maken, dan lukt het je overal.

Mijn vader moest terug naar North Carolina, maar ik sprak met Claude en Rico af om drie weken later terug te komen voor de catwalkshow waar ik voor was geboekt. De verwachtingen waren dat ik veel meer klussen zou binnenhalen door te komen, aangezien er ook andere ontwerpers zouden zijn die modellen zouden scouten. Veelbelovende modellen krijgen maar zo’n tweehonderd dollar voor een catwalkshow, maar vanwege de publiciteit zouden de meesten het met liefde gratis doen. Supermodellen zoals Claudia Schiffer, daarentegen, verdienen vijftienduizend dollar per show.

We vertrokken uit New York en reden door de Lincoln Tunnel New Jersey in. Het silhouet van Manhattan stak af tegen de donkere hemel,

de sterren twinkelden verleidelijk. Ik duwde mijn gezicht tegen het raam en keek de stad waar alles mogelijk is zo lang als ik kon na.

Tien dagen later, weer terug in ons appartement in North Carolina, lag ik volkomen gelukkig in mijn bedje in een staat tussen slapen en wakker worden, en droomde ik van catwalkshows en covers van tijdschriften toen mijn deur openzwaaide.

‘Kom tv kijken!’ De stem van mijn moeder was zo gespannen dat ik er niet tegenin ging, ik volgde haar zonder vragen naar de woonkamer waar mijn vader stond, armen over elkaar, voor de eerste keer ooit voor zover ik me kon herinneren, keek hij zorgelijk.

Het was de ochtend van 11 september, 2001.

New York werd stilgelegd. Het duurde twee dagen voordat ik Rico kon bereiken om te vragen of alles goed was. Hij klonk compleet anders. Een stukje van zijn zonderlinge Franse accent was zelfs verdwenen. Alles was afgelast. Het had geen zin om naar New York te komen, in ieder geval niet voor de komende paar maanden. Rico stuurde me de beste foto’s van Emmanuel in twintig bij vijfentwintig centimeter.

De totale verlamming van het zakenleven in Manhattan bleek een te grote druk op Platinum Models dat zo dicht bij het *World Trade Center* had gelegen. Vier maanden later waren ze, samen met vele andere bedrijven, failliet. En ik was terug bij af.

De lancering

Het was best plezierig om terug bij af te zijn. De jaren die volgden op mijn avontuur in New York bracht ik door met skaten en met het – als betoverd – kijken naar iedere aflevering van *The Real World*, welk een fascinerend onderzoek is naar het seksuele gedrag van jonge Amerikanen die hun leven aan het verkwanselen zijn.

Ik had de hoop op modellenwerk helemaal opgegeven, omdat ik wist dat ik niet lang genoeg was om door een ander bureau gecontracteerd te worden. Toen, op een dag, was ik zestien en werd ik aangesproken door een scout van een plaatselijk modellenbureau toen ik door het winkelcentrum struinde. Hoewel ik geen interesse had in regionaal modellenwerk, begon ik me af te vragen hoeveel ik het afgelopen jaar eigenlijk gegroeid was. Ik stormde naar huis en schakelde mijn moeder in. Ze pakte een meetlint en een potlood om een streep op de muur te zetten terwijl ze het boek *Understanding Teenagers* op mijn hoofd balanceerde.

‘Hoe lang?’ vroeg ik nieuwsgierig.

Ze keek naar me, terwijl ze ongemakkelijk glimlachte: ‘Eén meter vijfenzeventig.’

De magische lengte.

‘Jaaa!’ schreeuwde ik uit. ‘Ik ga terug, mam!’

Ze leunde wankel tegen de muur. ‘Oh, nee.’

Zeven en een halve centimeter kan een groot verschil uitmaken in New York. Bij de open casting voor Prima Models keek ik het stijlvolle kantoor rond dat de gehele tweede verdieping van een kantorenpand midden in de stad in beslag nam. Terwijl ik wachtte totdat er een booker tevoorschijn zou komen – ze laten je wachten zodat ze het gevoel hebben dat ze boven je staan – kwam er een bleek, bijzonder mager model met donker haar en perfecte gelaatstreken binnen. Ze ging zitten, realiseerde zich dat ik haar concurrente was en bekeek me met een vernietigende blik van top tot teen. Toen ze dat had gedaan, opende ze haar portfolio en bladerde ze nonchalant door het boek waardoor ik de eindeloze bladzijdes met haar mooie foto’s niet kon missen. Met een zelfvoldane glimlach vroeg ze me: ‘Ben je hier voor de open casting?’

‘Inderdaad.’ Ik gaf haar mijn aardigste glimlach. Ze keek naar m’n spijkerbroek, haalde haar neus op en zei tussen neus en lippen door, ‘Ik kom net uit Parijs. Ik heb al twee dagen niet gegeten.’

Dat was één van de vreemdste dingen die ik ooit had gehoord. ‘Oh, oké,’ zei ik, iets wat ik altijd zeg als ik geen idee heb wat iemand bedoelt. Ze bleef me bekijken met een spottend glimlachje dat grensde aan minachting. Daardoor was ik tegen de tijd dat er inderdaad een booker kwam zenuwachtig op mijn lip aan het bijten. Ik vroeg me af of jezelf twee dagen uithongeren voor een casting een ongeschreven regel was. De booker droeg een designzonnebril bovenop zijn zwarte haar dat glad naar achteren was gekamd en de subtiele geur van rozen omringde hem. Het meisje met de zelfverzekerde glimlach stond voor me op en overhandigde haar portfolio vol zelfvertrouwen aan de booker die zichzelf humeurig voorstelde als Nassar. Ik stond somber in haar schaduw, mezelf afvragend waarom iedereen in de modellenindustrie toch altijd een exotische naam moet hebben.

‘Je bent niet het type waar we naar op zoek zijn,’ zei Nassar terwijl hij haar het gewichtige boek teruggaf.

Ik kon nauwelijks een grijns van mijn gezicht houden. Ik ben altijd al dwangmatig competitief geweest.

Nassar keek naar de vijf fotootjes van de shoot van Emmanuel. Deze had ik in een zwart boek geplakt dat ik onlangs had aangeschaft. Ik wachtte geduldig op mijn afwijzing.

‘Ik vind dat je een goede look hebt,’ zei Nassar. Ik ga je foto aan de andere bookers laten zien. Wacht hier maar even.’ Hij draaide zich om en liep naar het met glazen wanden omgeven boekingskantoor waar drie andere bookers over hun bureau gebogen zaten. Ze waren compleet in de ban van hun computerschermen, voerden gesprekken op verschillende telefoons en zwaaiden met hun armen alsof ze een stel octopussen waren. Ik keek hem vol verbazing na. Ik was al bij drie bureaus geweest en was door alle drie afgewezen. Ze hadden zelfs gezegd dat ik ‘te knap’ was, waarmee ze wilden zeggen dat ik er niet apart of bijzonder genoeg uitzag.

Het is je misschien wel eens opgevallen dat een aantal succesvolle modellen er niet ‘mooi’ uitzien volgens de normale maatstaven, maar ze hebben een heel opvallend uiterlijk waardoor je nog een tweede keer zou kijken naar een advertentie waar zij op stonden afgebeeld. Modellen met meer symmetrische, volgens de normale maatstaven aantrekkelijke kenmerken, zoals Tyra Banks of Heidi Klum, hebben het vaak zwaar als ze proberen door te breken in het modellenwereldje. Ze staan erom

bekend naar Parijs te vluchten waar men nog altijd de voorkeur geeft aan klassieke schoonheid. In Londen heb je het grootste aantal modellen met een opvallender uiterlijk; onder modellen wordt de grap gemaakt dat je in Londen alleen een bureau vindt als je eruit ziet alsof je een flinke heroïneverslaving hebt.

Terwijl ik nerveus keek hoe Nassar achter de glazen deur mijn portfolio aan de andere bookers liet zien, viel me op dat het meisje dat net nog zo zelfvoldaan naar me keek nog steeds vlak bij me stond, portfolio in haar handen en een verbaasde blik op haar gezicht.

De glazen deur zwaaide open en Nassar stak zijn ernstig uitziende gezicht naar buiten.

‘Cheryl, we zien wel wat in je. Kom maar binnen om kennis te maken met de andere bookers.’

Ik had het wel uit willen schreeuwen en in de lucht willen springen van blijdschap! Onderweg naar het ontzagwekkende boekingskantoor, keek ik achterom naar mijn iets te zelfverzekerde aartsvijand die haar tas oppakte en het gebouw uitstormde, de deur achter zich dichtslaand. De smaak der overwinning is zoet.

Het moment dat ik het boekingskantoor binnenliep, voelde ik het verschil in sfeer vergeleken met het opgewekte Platinum Models. Hier waren de gezichten van de vrouwelijke bookers dreigend, ze praatten gespannen in hun telefoon en ze keken alsof ze konden gaan bijten. Aan de zonnebloemgele muren hingen van boven tot beneden rekken met sed cards, waarop zo’n vijftienzestig modellen te zien waren. Dit was geen exclusief bureau. Ik stond wat ongemakkelijk in het midden van de kamer te wachten totdat de bookers mijn bestaan zouden erkennen. Toen ze dat deden, bekeken alle drie de vrouwen mij met een kritische blik terwijl Nassar eenvoudigweg zei, ‘Cheryl.’

‘Ja, ze heeft wel een gave look,’ zei een booker. ‘Misschien is haar haar te lang?’

‘Het haar moet in model gebracht worden, maar ze heeft een goed lichaam voor de catwalk,’ stelde een ander vast, terwijl ze me een ongemakkelijk gevoel gaf met haar blik.

‘Mooie vormen, maar denk je dat ze nog wat babyvet op haar gezicht heeft?’ vroeg de derde booker, terwijl ze haar neus ophaalde.

Nassar liet van zich horen. ‘Nee, ze heeft niet echt babyvet op haar gezicht en haar lichaam is zo slank dat het niet uitmaakt.’

Ze praatten rustig door over me alsof ik niet in de ruimte stond. Dit overkomt modellen continu. Opdrachtgevers of bookers beginnen

gewoon over je te praten met elkaar alsof ze het over een stenen beeld in een museum hebben. Als het model een bijdrage probeert te leveren aan het gesprek zal ze koeltjes genegeerd worden en haar vragen worden niet beantwoord. Op dit soort momenten knijp ik mezelf altijd even om mezelf ervan te verzekeren dat ik echt onder de mensen ben.

Na vijf minuten intensief beraad kwamen ze tot de conclusie dat ik inderdaad een “gave look” had en dat ik moest worden voorgesteld aan de manager. Nassar bracht me naar een andere kamer die door glazen wanden verdeeld werd, liet me plaats nemen aan een lange ovale tafel en legde mijn portfolio voor me neer. ‘Wacht hier. Ik ga de manager zeggen dat hij naar buiten moet komen om kennis met je te maken.’ Hij liep een groot kantoor in met glazen wanden, deed de deur achter zich dicht, sprak kort met de man die achter het bureau zat, en kwam toen terug. ‘Hij komt er zo aan.’ Ik keek aandachtig het kantoor van de manager in, terwijl ik mezelf afvroeg hoeveel vierkante meter glas ze gebruikt hadden om dit bureau te bouwen.

De manager zat achter een hardhouten bureau met aan weerszijden een houten grommende leeuw van zo’n zestig centimeter hoog. Het meubilair was veel te groot voor hem, waardoor hij op een mollig klein jongetje leek dat achter het bureau van zijn vader zat.

Door de glazen wand achter me zag ik Nassar vier andere meisjes afwijzen die naar de open casting waren gekomen.

De manager liep zijn te grote kantoor uit en ging tegenover me aan tafel zitten. ‘Haa-aa,’ zei hij. Hij ging zitten. ‘Ik ben Fabriziou.’

‘*Tuurlijk*, dacht ik, maar zei, ‘Ik ben Cheryl.’

Hij bekeek me met waterige ogen die vergroot werden door zijn bril met industrieel ontwerp. ‘Loop even voor me eh’ zei hij met een Frans accent waardoor ik hem niet begreep.

‘Wat moet ik doen?’

‘Lopuh,’ zei hij luider.

‘Oh, u bedoelt zoals ik over de catwalk loop!’

Ik stond op, liep naar het einde van de gang en weer terug precies zoals Rico me geleerd had en ging toen weer zitten, wetend dat het er goed had uitgezien.

Fabriziou leek in gedachten. ‘Hm...,’ zei hij. ‘Je loopje heeft werruk nodig eh.’

Desondanks zei Fabriziou dat hij me wilde contracteren waarop ik een glimlach in bedwang probeerde te houden en hem zei dat ik het moest overleggen met mijn moeder. Zij zou het contract ook moeten

ondertekenen omdat ik nog maar zestien was. We spraken af dat ik drie uur later zou terugkeren, om vijf uur. Ik had mijn moeder makkelijk kunnen bellen om te zeggen dat ze naar het bureau moest komen. Ze zat aan de overkant bij Starbucks (of, in haar woorden, in ‘een oase van rust’). De echte reden waarom ik het ondertekenen van het contract uitstelde was dat ik die dag naar nog twee andere bureaus zou gaan.

Alle modellen zien op tegen open castings. Het lijkt wel alsof het een samenzwering is om modellen door te laten draaien: drie bureaus die op tegenovergestelde plaatsen van Manhattan zitten, plannen hun open castings allemaal op dezelfde dag tussen tien en elf uur ’s morgens. Ik weet zeker dat er iemand bij deze bureaus opgewekt uit het raam tuurt naar de modellen die zich uit de metro haasten, zich trekkend en duwend voortbewegend door de drukke straat, hinkend op één voet waaraan ze een slipper hebben terwijl ze wanhopig proberen de hoge hakken aan te trekken waar de modellenbureaus zo gek op zijn. In de tussentijd gaapt iedereen deze jonge beauty’s aan – die fanatiek hun best doen de open castings niet te missen, omdat de meeste van hen het zich niet kunnen veroorloven om langer dan een week in Manhattan te zijn.

Als ze eenmaal binnen zijn, komen de modellen nog een obstakel tegen. Veel bureaus sturen geen bookers naar buiten om naar de modellen te kijken: in plaats daarvan vertrouwen ze op het uitstekende beoordelingsvermogen van een wat onnozele receptioniste die, in haar haast om giechelend haar vriendje weer aan de telefoon te krijgen, iedereen routinematig afwijst. Bij andere bureaus verzamelt de receptioniste alle portfolio’s om ze vervolgens mee te nemen naar een andere kamer om ze ‘aan alle bookers te laten zien.’

Er is niemand die gelooft dat er een booker is die daadwerkelijk naar onze portfolio’s kijkt, want we hebben nog nooit gehoord dat er iemand een contract kreeg bij dit soort open castings.

Bij de beste open castings komt er een chagrijnige, overwerkte booker naar buiten die naar de modellen kijkt alsof ze de enige oorzaak van alle ellende in zijn leven zijn, wat, op een bepaalde manier, ook zo is. Een open casting is de moeite waard als er een bureau is dat besluit jou te contracteren: maar voor diegenen die geen contract krijgen, zo’n 99 procent, kan het een uitputtende en ontmoedigende ervaring zijn. In kleinere steden kunnen modellen freelance werk doen, maar in New York is het noodzakelijk om een bureau te vinden.

Mijn volgende open casting was bij APM Models. Hun kantoor was informeler. De booker stelde zichzelf voor als Penny, en ze was verrassend

vriendelijk terwijl ze door mijn portfolio bladerde. Ik liet vallen dat ik danste; ze tuitte haar lippen bedachtzaam. ‘Nou, ik vind dat je een leuke look hebt, maar je bent een beetje te jong voor ons. We contracteren liever meisjes met wat meer ervaring.’ Toen klaarde haar gezicht op. ‘Ik ken een fotograaf die op zoek is naar modellen die kunnen dansen voor een fotoshoot in *Dance Magazine*.’

Ik voelde vlinders in mijn buik kriebelen. Voor een model is in een tijdschrift komen hetzelfde als het vinden van de Heilige Graal.

‘Ik bel de fotograaf nu wel even,’ ging Penny door. ‘Ze heet Sarah Silver.’ Penny ging achter haar bureau zitten en reikte over stapels papier heen om het nummer in te toetsen. Ze hield het kopietje dat ik gemaakt had van één van Emmanuels foto’s vast. Op de achterkant had ik mijn naam, mobiele nummer, en afmetingen geschreven. Bureaus vragen je vaak om een foto bij ze achter te laten als ze geïnteresseerd in je zijn.

Ik kon horen dat de telefoon een aantal keer overging aan de andere kant van de lijn, toen kwam er een opgenomen stem en een piepje. ‘Hé Sarah. Met Penny van APM,’ zei ze opgewekt. ‘Ik heb een meisje gevonden dat kan dansen.’ Ze draaide de foto om en las de achterkant voor. ‘Ze heet Cheryl. Lengte: één meter vijfenzeventig; borstomvang: zesentachtig centimeter; middel vierenzestig centimeter; heupen negenentachtig centimeter; blond haar, blauwe ogen. Haar telefoonnummer is...’

Dat was de eerste keer dat ik hoorde dat iemand mij beschreef aan de hand van statistieken, zoals iemand een auto zou beschrijven. Het was verontrustend en grappig tegelijkertijd. Het is belangrijk om te onthouden dat modellenwerk een zakelijke onderneming is en dat je een product bent als model. Dit is een genadeloos eerlijk wereldje; niemand zal tegen je liegen om jou een goed gevoel over jezelf te geven, en, in tegenstelling tot je familieleden zullen ze je niet leuk vinden om wie je bent van de binnenkant.

Penny pakte de telefoon tussen twee handen, bedankte me voor mijn komst, en zei dat Sarah me zou bellen als ze geïnteresseerd was. Penny blijft een van de aardigste mensen die ik ooit heb leren kennen in het wereldje.

Het begon er rooskleurig uit te zien. Het volgende bureau waar ik heen ging, Classique Models, wilde me een contract aanbieden. Maar nadat ik het overlegd had met mijn moeder, in een andere oase van rust, besloten we voor Prima Models te kiezen. Het bureau was groter en bekender en had een goede reputatie. Terwijl we een slokje namen van onze ijskoude koffie verkeerd ging mijn telefoon. Het was Sarah Silver. Ze gaf me het

adres van haar studio en vroeg me om zo snel mogelijk langs te komen om haar mijn boek te laten zien.

Ik kon merken dat mijn moeder onder de indruk was, al deed ze een dappere poging dat te verbergen. Ze maakt zich zorgen om mij omdat ik model ben en heeft mijn vader eens verteld dat het wel eens ‘een smerig zaakje’ kon zijn, waarop mijn vader reageerde met een grijns, ‘Welke zaak is dat niet?’

De studio was maar een paar straten verderop, op Broadway, vlak bij Twentieth Street. Ik wilde rennen om bij mijn eerste casting te komen, maar ik hield me in. Het was een groot stenen gebouw, en nadat de deur voor me werd opengedaan, liep ik de witte marmeren trap op naar de zesde verdieping. Het is onacceptabel hoeveel liften er in Manhattan buiten bedrijf zijn. Ik nam me voor een protestgroep te vormen.

De zesde verdieping was net geverfd in oogverblindend wit en de verflucht was nog goed te ruiken. Ik klopte aan bij nummer 605. ‘Binnen,’ riep iemand. Dit was de grootste studio die ik tot dan toe had gezien, helemaal in het wit geverfd met hypermodern zwart meubilair, van het soort dat er geweldig uitziet, maar waar je niet op kunt zitten. Er was een tweede verdieping, en een jonge vrouw met donker haar, helemaal in het zwart gekleed, kwam de trap af. Ze had een typisch intelligente, no-nonsense New Yorkse blik op haar gezicht. Ze bladerde snel door mijn portfolio, haalde één van mijn fotokopietjes met mijn details uit de achterflap van het boek, en zwaaide ermee. ‘Ik geef deze door aan *Dance Magazine*. Bedankt voor het komen.’

Verward dacht ik, *Is dat alles?* Blijkbaar wel; Ze schudde stevig mijn hand en ik werd beleefd naar de deur gebracht. De hele ontmoeting duurde ongeveer veertig seconden.

Om vijf uur ’s middags meldden mijn moeder en ik ons bij Prima. We werden respectvol door Nassar naar de enorme glazen tafel gebracht. Fabriziou kwam tevoorschijn. ‘Cherilll,’ riep hij uit. ‘Zo leuk om je te zien. Dit moet je moeder zijn.’

Mijn moeder bekeek hem vol verwondering.

Fabriziou leunde achterover in zijn stoel en jodelde, ‘Nassar, haal het contract voor me!’ Nassar kwam binnen met drie bladzijdes die aan elkaar geniet waren. ‘Tadaa,’ zei hij dramatisch, en hij knipoogde naar me voordat hij wegging. Fabriziou legde uit dat het een contract was voor drie jaar, wat betekende dat ik gedurende die periode exclusief met hen zou werken en dat zij twintig procent van mijn inkomsten zouden krijgen. Drie jaar leek me extreem lang, dus probeerde ik te onderhandelen voor

een jaarcontract. Fabriziou hield voet bij stuk. Hij verklaarde dat hij niet van plan was om een jaar lang hard te werken en ervoor te zorgen dat ik nieuwe foto's in mijn boek zou krijgen en ervaring op zou doen om mij vervolgens te zien vertrekken naar een ander bureau.

Van de afgewezen uitdrukking op zijn gezicht kon ik opmaken dat het hem al eens was overkomen. Daarom vroeg ik me af: 'Waarom zou een model na een jaar eigenlijk willen vertrekken?' Maar ik stelde deze vraag niet.

Fabriziou kneep zijn ogen samen achter zijn te grote brilglazen en vertelde ons dat hij een mooie toekomst voor me in het verschiep zag in deze business, van het tijdschrift Vogue tot spraakmakende catwalkshows. Ik nam dit aan met het natuurlijke gevoel van terughoudendheid van een kind dat opgegroeid is in de stad, want, ondanks de buitengewoon indrukwekkende reputatie van Prima Models, leek Fabriziou me nou niet het type waar de redacteur van Vogue om zou smeken mee te gaan lunchen.

Hij zei dat hij een testshoot zou regelen, aangezien de foto's die ik had meer dan anderhalf jaar oud waren, en dan zou hij sed cards laten drukken.

'Wie betaalt deze cards?' vroeg ik.

Fabriziou duwde zijn bril omhoog en begon buitengewoon snel te praten. 'Nou, het model betaalt ze natuurlijk. Zo is het bij alle bureaus.' De indrukwekkende snelheid waarmee hij praatte deed me denken aan het einde van een reclame voor nieuwe medicijnen, wanneer iemand heel snel zegt dat je aan dit geweldige nieuwe medicijn waar je net over hebt gehoord waarschijnlijk dood zult gaan.

Driehonderd sed cards zouden waarschijnlijk driehonderdvijftig dollar gaan kosten. Als ik in New York op mezelf zou gaan wonen, in ieder geval voor de zomer, dan kon ik het me niet veroorloven om de kaarten te betalen. Ik herinnerde me iets wat Rico me had verteld en vroeg Fabriziou zodoende om de kaarten op rekening te laten zetten. Dit houdt in dat in plaats van een model de kosten van tevoren in rekening te brengen, het bureau bijhoudt hoeveel ze het bureau schuldig is en dat wordt dan verrekend met haar verdiensten uit opdrachten. Modellen noemen dit liefhebbend 'het op rekening laten zetten.'

Fabriziou werd zenuwachtig, 'Nee, nee... dat doen we niet.'

'Waarom niet?'

'Oh, nou...' Hij keek bedenkelijk. 'Dat doen we gewoon niet.'

'Als je er vertrouwen in had dat je opdrachten voor me kon binnenhalen, dan zou je het wel doen, omdat je dan toch gelijk je geld terug zou krijgen.'

‘Ja... Maar we doen het niet, begrijp je wel.’

‘Nee, ik begrijp het niet.’

‘Je begrijpt het niet.’ Hij leunde naar voren. ‘Moet ik het nog eens zeggen?’

‘Nee, dat hoeft niet. Ik wil gewoon dat je antwoord geeft op mijn vraag.’

‘Welke vraag?’

Mijn moeder keek heen en weer naar Fabriziou en mij, alsof ze naar een tenniswedstrijd keek en de bal in de gaten hield.

Ik liet niet zien dat ik ongeduldig werd. ‘Je zei dat je mijn sed cards niet op rekening kon laten zetten. Waarom niet? Een aantal andere bureaus doen het wel.’

‘Nou... het is ons beleid om het niet te doen.’

‘Oh, nou, dat is dan jammer.’ Ik pakte mijn tas en begon op te staan.

Fabriziou kreeg een paniekerige blik in zijn ogen. Hij reikte over de tafel en klopte geruststellend op mijn hand. ‘Okiedokie, we veranderen het beleid.’

Ik grijnsde naar hem, ‘Okiedokie.’

Modellencontracten staan er om bekend dat ze makkelijk ontbonden kunnen worden. Aangezien het doorgaans een minderjarige is die tekent, kunnen modellen onder een contract uitkomen als het bureau niet naar behoren presteert. Het is ook makkelijk voor het bureau om ineens een model te laten vallen als ze niet genoeg opdrachten binnenhaalt.

Ik zette mijn handtekening; mijn moeder tekende angstvallig ook. Fabriziou leek tevreden met zichzelf. Hij vroeg me, ‘Zeg eens, Cherilll, waarom wil je eigenlijk model worden?’

‘Om rijk te worden,’ antwoordde ik botweg om gewoon eens te zien wat er zou gebeuren.

Zijn mond vormde een perfecte O. Later werd me door andere modellen verteld dat ze deze vraag allemaal krijgen en dat er een sociaal wenselijk antwoord is. Lach je mooiste lach en zeg, ‘Ik ben geïnteresseerd in mode en ik denk dat het een geweldige ervaring zou zijn om als model te werken. Ik weet dat het lastig zal worden, maar ik zal doorblijven!’

Ah, het geruststellende geluid van onoprechtheid.

Veel mensen in de modewereld, zoals Fabriziou, handelen grotendeels vanuit een fantasiewereld en proberen zichzelf ervan te overtuigen dat het in dit wereldje om meer draait dan om geld. Realistisch zijn en het vertellen van de waarheid worden niet altijd gewaardeerd.

Fabriziou herstelde zich van de stuip trekking om mij een knuffel te geven en we spraken af dat ik snel terug zou keren om in de zomer maanden in New York te komen wonen. Hij bood me een appartement aan van Prima Models, maar daar bedankte ik voor, omdat ik had gehoord dat modellenappartementen erom bekend staan dat ze overvol en niet comfortabel zijn. Later vertelde een ander model me dat er tijdens de zomer maanden vier meisjes op één kamer zaten en acht op een badkamer en Fabriziou had het schaamteloze lef om achthonderd dollar per maand op hun rekening te laten zetten.

Toen mijn moeder en ik de volgende dag terugreden naar North Carolina, had ze de hele tijd een lach op haar gezicht. Uiteindelijk riep ze uit, 'Mijn God!! Die Fabriziou, ik bedoel, wat een *figuur!*'

De dag erop zat ik slaperig aan de keukentafel te mijmeren boven mijn havermout toen Sarah Silver me belde. 'Hé, Cheryl. De casting voor de fotoshoot van het tijdschrift is vandaag om elf uur.' Ik liet mijn lepel in de kom vallen met een hol plopgeluid. Ik kon onmogelijk voor twee uur in New York zijn. 'Is er een mogelijkheid voor mij om de mensen van het tijdschrift na elven te ontmoeten?' vroeg ik. Het antwoord was nee.

Ik kon wel huilen. 'Ik kan er niet bij zijn. Het spijt me.'

Sarah was vriendelijk. 'Oké, dat is jammer. Ik geef je foto in ieder geval aan de redactie. Misschien kunnen ze je in de toekomst voor een uitgave gebruiken. Het was een standaard manier om 'succes ermee' te zeggen, en ook al waardeerde ik het dat Sarah zo aardig was, ik wist dat mijn kansen net verkeken waren. Ik bedankte haar vriendelijk, hing op en schreeuwde zo hard, 'AAAAAAAAAAAAHHHH' dat mijn moeder bijna haar sinaasappelsap liet vallen.